Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 270 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 12-го ГРУДНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 12, 1978 No. 270. VOL. LXXXV.

Австрійський міністер закордонних справ серед української громади

5-го листопада ц. р., австрійський федеральний міністер закордонних справ, д-р Віллібалд Паґр, відвідав українську католицьку церкву св. Варвари у Відні. Після Богослуження привітали його парох о. шамбелян д-р Олександер Остгайм-Дзерович (перший зправа), голова Союзу Українських Філателістів Австрії ред. Борис Ямінський (другий зправа) і президент Союзу Австрійців Українського Походження д-р Александер Жупник. Міністер Паґр оглянув церкву та численні мистецькі скарби, що там зберігаються, а опісля мав коротку розмову з представниками українських організацій.

Оґіра обраний на прем'єр-міністра Японії

Токіо, Японія. — Після одноденної кризи, спричиненої внутрішніми суперечками в Ліберально-Демократичній партії, Мазайоші Оґіра був обраний парляментом на пост прем'єр-міністра Японії. Оґіра, якому 68 років, — це колишній урядовець японського міністерства фінансів. Він є консервативних поглядів, хоча більш зближений до центру, як його попередник Такео Фукуда.

У голосуванні, в якому взяло участь 491 членів Палати Репрезентантів з усіх 511, Оґіра одержав 254 голоси, що означає, що він мав піддержку всіх членів Ліберально-Демократичної партії. День раніше, вже після формальної резиґнації Фукуди, якого Оґіра переміг у внутрішньо-партійних виборах, скрайньо-консервативна фракція партії під проводом Ічіра Наґакави відмовилась від піддержки Оґіри, обвинувачуючи його і його прихильників у шахруванні голосів. До цієї групи прилучились були деякі молодші члени фракції Фукуди, що в результаті викликало серйозну кризу внутрі партії. Але після наполегливих переговорів Оґірі вдалось зформувати 20-членний кабінет, склад якого віддзеркалює всі фракції Ліберально-Демократичної партії, яка має малу більшість у парляменті. На пості міністра закордонних справ залишився Сунао Сомода, 64-річний член фракції Фукуди. Речники партії заявили, що Оґіра залишив Сомоду на його пості, щоб задержати тяглість в підготові до вершинної економічної конференції, яка має відбутись тут у червні наступного року. Склад кабінету Оґіри вказує на це, що новий прем'єр-міністер Японії кластиме особливий наголос на економічні справи. Вже раніше Оґіра заявлявся за тісною співпрацею зі ЗСА.

Громада Пассейку і околиць щедро відгукнулась на потреби УВУ

Пассейк, (Л. К.). — Стараннями членів Фундації Українського Вільного Університету в ЗСА, у неділю, 3-го грудня ц. р., увечері, тут у залі Української Централі, відбулась програма Ювілейної Зустрічі для відзначення 70-річчя ректора цього університету, проф. д-ра Володимира Янева.

П. Іван Буртик привітав Ювілята з його 70-річчям в праці для добра Батьківщини і його дружину Софію, яка була йому постійною допомогою, та представив інших членів почесної Президії: проф. д-ра Василя Лева, голову делеґатури УВУ в ЗСА, д-ра Бориса Филипчака, одного з основоположників Фундації в ЗСА, о. протопресвітера Теодора Форостія, пароха місцевої української православної церкви св. Вознесіння, кол. студента УВУ та одного із основоположників Фундації, проф. д-ра Осипа Андрушкова і його дружину Софію та проф. д-ра Петра Гоя, голову Фундації УВУ в ЗСА.

Відкриваючи програму, проф. Гой накреслив постать Ювілята, як науковця, письменника, поета і ректора УВУ, за почином якого вийшли десятки наукових праць. Прелеґент також підкреслив знамениту адміністративну працю проф. В. Янева на УВУ, завдяки чому будинок УВУ, який коштував півтора мільйона марок, сьогодні залишився з 150 тисячами боргу. Однак, ще й далі сьогоднішньою великою турботою Ректора є сплата боргу на будинку, а зокрема розвиток УВУ — існування якого є національною конечністю, — сказав проф. П. Гой. У закінченні він підкреслив факт поновного визнання УВУ баварськими урядовими властями.

Після слова проф. Гоя присутні на залі — понад 200 осіб — з нагоди 70-річчя проф. В. Янева відспівали йому та його дружині гримке многоліття. Опісля о. прот. Т. Форостій відмовив молитву, висловивши слово Божого благословення у праці п-ву Яневі.

Проф. В. Янів, у своїй доповіді на тему: „Нескоримий дух української жінки", основуючись на писаних жінок-дисидентах на засланні, творчість яких появилася друком минулого року п. н. „Нездолений дух" з-ва „Смолоскип", і переплітаючи свій реферат цитатами із поезій Т. Шевченка, які перекликувалися із словами у віршах нескорених, наголошував силу духа жінок в мордовських концтаборах, яка є не тільки в їхній мистецькій творчості, але в їхній постійній активності. Прелеґент зокрема затримався на таких постатях, як Ірина Сеник, Ірина Стасів - Калинець, Оксана Попович, Стефанія Шабатура та Ніна Строката-Караванська. Та

(Закінчення на стор. 4)

В ГОНОЛЮЛЮ ВІДБУЛИСЬ ЧЕРГОВІ НАРАДИ ВАКЛ

Гонолюлю, Гаваї (АБН). — Від 26 до 29-го листопада ц. р., тут у репрезентативному готелі „Аля Мона", відбулись чергові наради Екзекутивної Світової Антикомуністичної Ліги (ВАКЛ) з метою обговорення загальної міжнародної політичної ситуації і випрацювання пляну дальшої діяльности Президії ВАКЛ та поодиноких секцій, а також приготування програми чергової світової Конференції ВАКЛ.

У нарадах взяли участь усі члени Президії, почесний президент ВАКЛ д-р Ку Ченг-канг (Національний Китай), теперішній президент ВАКЛ. д-р Роджер Пірсон (ЗСА), генеральний секретар цієї світової організації д-р Ву Джей Сунг (Корея) і репрезентанти секцій та представники тих держав, в яких вже раніше відбувалися подібні конференції. Повноправними делеґатами були: Л. Ландінг (Австрія), полк. Георгес А. Ромбоутс (Бельгія), д-р Карльо Берлієрі (Бразилія), д-р Яо Чі-чінг, ген. Тен Інг, проф. Ву Пінг-чунг, проф. Гсу Фу-тег (Національний Китай), Дон Мартін (Велика Британія), д-р Осемі Кубокі (Японія), ген. Гонкон Ло, проф. Сонг Мун Су (Корея), д-р Натан С. Росс, Бюфорд А. Менсаґ (Ліберія), проф. Раймундо Ґуєрро, проф. Дестуа Раміро Артуро, Маріан Олівареє (Мехіко), ген. Алео С. Сантос, Хуаніта Ґ. Сантос, полк. Ернесто П. Голез (Філіппіни), проф. А. Ларсон (Швеція), ген. Прапан Куляпічітр, Прамоте Куляпічітр Віват Вісанувіноль (Тайланд).

Членом Екзекутивної Ради від поневолених Москвою народів є голова АБН Ярослав Стецько. До Ради входять ще: мґр Слава Стецько (АБН), д-р Ган Ліґ-ву (АПАКЛ), д-р Рафаель Родріґез Льопез, Роза Марія Корона (КАЛ), д-р Аґмед Саляг Ямджум, пані А. С. Ямджум, Дур Феті Тавеґтоґлю (МЕСК), Явір Аґуляір, Ядан Абасі (ВАЯКЛ)

Участь взяли також делеґати з Параґваю д-р Хуан Мануель Фтутос, Я.М.Фтутос, Карльос Подеста і Анібаль Раірль Касаль.

Параґвай, між іншим, буде наступною країною, де відбуватиметься конференція ВАКЛ. Гостинним промовцем на нарадах був параґвайський міністер Орляндо Монтенеґро, а звітодавцем Генерального Секретаріяту ВАКЛ — д-р Ву Джей Сунґ. Він представив також до затвердження бюджет Ради на 1979 рік. Поодинокі репрезентанти виголосили короткі інформативні промови про свою активність. Мґр Слава Стецько інформувала Раду про доцільну теперішню працю АБН і брала активну участь в праці комісії, яка приготовляла кінцевий комунікат, у якому, між іншим, говориться, що Москва мусить бути засуджена за її політику та на відтинку національних і людських прав; активну допомогу треба дати рухам спротиву в Індокитаї і тим силам, які змагаються за свою волю і національну незалежність в Україні, Білорусі, Литві, Грузії, Румунії, Болгарії, Хорватії й інших поневолених країнах, які перебувають сьогодні під контролею російських імперіялістів, в самому СССР чи країнах сателітах. Комунікат закликає вільні країни світу виступити в обороні національних і людських прав народів поза „залізною заслоною" і дати їм політичну моральну і матеріяльну підтримку у їхній боротьбі.

Повний текст комунікату передано кореспондентам на спеціяльній пресовій конференції, яка відбулася 28-го листопада, метою якої було дати журналістам вичерпні інформації про події в комуно-московської імперії, як теж в Азії, Африці, на Близькому Сході і в Латинській Америці.

Учасники наради присвятили багато уваги програмі наступної конференції ВАКЛ, яка відбудеться від 23-28 квітня 1979 р. в Асунсіон, Параґвай. Параґвайська делеґація заявила, що їхній уряд дасть повну піддержку такій конференції.

Вручення Нобелівських премій миру відбулося серед демонстрацій

Осльо, Норвегія. — Церемонії вручення Нобелівських премій миру прем'єрові Ізраїля Менахемові Беґінові й президентові єгипетського президента Анвара ель-Садата, Садеві Марей, відбулися тут у неділю, 10-го грудня, серед демонстрацій і непрохованого публічного незадоволення.

У своїх промовах у сильно хороненому замку Акерщус, де відбувались церемонії вручення нагород, Беґін і Марей наголошували становища ізраїльського й єгипетського урядів щодо пропонованого мирового договору поміж цими двома країнами, які привели до теперішнього застою. Як відомо президент Садат обстоює право палестинців на самовизначення і вимагає включення в договір точної дати проголошення самоуправління на територіях тепер зайнятих Ізраїлем. Беґін, який обстоює прийняття договору в його теперішній формі, заявив, що прийняття його буде „першим кроком на шляху до встановлення комплексного миру" на Близькому Сході.

Під час церемоній вручення нагород в Осльо і на його передмістях відбувся ряд демонстрацій з участю палестинських представників, які протестували проти вручення премії Беґінові. Деякі норвезькі газети редакційно оспорювали рішення членів жюрі у їхньому виборі Беґіна. Через свого речника Садат оправдав свою відсутність „непогідливими заходами над усуненням перешкод" в справі мирового договору поміж Ізраїлем й Єгиптом.

Прем'єр Білоруської ССР наименований на заступника прем'єра СССР

Москва. — Тіхон Кісєльов, який від 1959 року займав пост прем'єра Білоруської ССР, був найменований на одного з 11-ох заступників прем'єра СССР, згідно з повідомленням пресового аґентства ТАСС.

Кісєльов, якому 61 рік, кількакратно відвідував країни Заходу як член совєтських парляментарних делеґацій. До часу найменування його на прем'єра Білоруської ССР, Кісєльов займав різні становища в Комуністичній партії Білоруської ССР, включно з постом секретаря.

У цей сам час, совєтський щоденник „Правда" подав до відома, що В. С. Мураховський, перший секретар Комуністичної партії Карачаєво-Черкеського Автономного краю, був найменований на пост першого секретаря Ставропільського краю.

БРИТАНІЯ ПРОПОНУЄ НАРАДИ З ДЕРЖАВАМИ ВАРШАВСЬКОГО ПАКТУ

Брюссель, Бельгія. — Британський міністер закордонних справ д-р Девід Овен в кінці минулого тижня пропонував, щоб Північно - Атлантійський Оборонний Союз (НАТО), відзначаючи своє 30-річчя, спробував нав'язати політичний діялог з державами-членами Варшавського Пакту, що мало б скріпити політику детанту.

Виступаючи з доповіддю на дводенній конференції НАТО, у якій беруть участь міністри закордонних справ членських держав, Овен пропонував, щоб такий діялог відбувався на міністерському рівні між двома військовими союзами. Пропозицію Овена стрінули зі загальною стриманістю, бо вона не була наперед узгіднена з іншими державами-членами і протилежною стороною, тобто Варшавським Пактом. Заступник державного секретаря ЗСА Воррен М. Крістофер, який на цьому мітінгу заступає Сайруса Венса, перешкодженого підготовою до поїздки на Близький Схід, заявив, що теперішні політичні відносини між Сходом і Заходом не дають жадної надії, що така формальна зустріч між представниками НАТО і Варшавського Пакту принесла будь-які успіхи. Також міністер закордонних справ Західної Німеччини Ганс-Дітріх Геншер відмітив, що ще не наспів час на таку зустріч. Приватно інші міністри членських держав висловили думку, що хоч би вона відбулася, то дала б добру нагоду для Совєтського Союзу для своєї пропаґандивної кампанії.

Зустрінувшись із загальною критикою, д-р Дейвід Овен, правдоподібно змінить свою ранішу форму пропозиції, щоб дати можливість делеґаціям Заходу і Сходу позитивно полагодити справу роззброєння і скорочення військових частин в Центральній Европі. Політичні спостерігачі кажуть, що пропозиція Овена про зустріч з державами Варшавського Пакту не є оригінальною, бо британська делеґація пробувала висувати її вже на конференції НАТО у Вашингтоні минулої весни, але вона й тоді не знайшла піддержки, бо Варшавський Пакт не є заінтересований такими переговорами під теперішню пору. Після довшої дискусії д-р Овен, відтягнув свою первісну форму пропозиції, кажучи, що він приготує її у зміненому контексті.

На цій же нараді представник Греції обвинувачував президента Картера, що його політика послідовного наголошування людських прав і порушування цих прав у Совєтському Союзі може значно пошкодити детантові. У своїй відповіді Крістофер визнав, що політика людських прав мусить тісно гармонізувати з іншими політичними справами, як, наприклад, загальним роззброєнням, переговорами про обмеження стратеґічної зброї і покращанням відносин між Сходом і Заходом. Але заступник державного секретаря настоював, що країни, які постійно порушують права людини, не можуть надіятися на поліпшення зв'язків із ЗСА.

Сьогодні відбуваються похорони Ґолди Меїр

Єрусалим. — Ґолда Меїр, колишній прем'єр-міністер Ізраїля й одна з найбільш респектованих жінок світу, яка померла в п'ятницю, 7-го грудня, на 81-му році життя, буде похоронена тут сьогодні, у вівторок, 12-го грудня, на Горі Герцля біля могили цього основника сіонізму. Ґолда Меїр померла в єрусалимському шпиталі Гадасса, в якому вона перебувала від 29-го жовтня ц. р. Причиною смерти був пістряк лимфових залози, на який вона хворіла вже від 10—12 років.

Народжена в Києві і вихована в ЗСА, де вона здобула вищу освіту і якийсь час учителювала, Ґолда Меїр переїхала до Ізраїля ще заки ця країна стала незалежною державою. Вона спершу очолювала політичний відділ Жидівської Аґенції для Палестини — організація, яка відала справами Ізраїля до часу формального проголошення незалежности, опісля займала пости міністра праці та міністра закордонних справ, а від 1969 до 1974 року служила на пості прем'єр-міністра, зрезиґнувавши в наслідок коштовної війни проти арабів. Тоді вона висловила сподівання, що „мир запанує на Близькому Сході, але я сумніваюсь, чи я доживу до того часу".

Хоча згідно з жидівськими традиціями похорони повинні відбутись до 24-ох годин, за рішенням ізраїльського уряду вони були перенесені на сьогодні, щоб дати можливість закордонним державним представникам взяти в них участь. Крім цього, прем'єр-міністер Менахем Беґін перебував у неділю, 10-го грудня, в Осльо, Норвегія, де йому вручено Нобелівську премію миру.

У похоронних церемоніях уряд ЗСА заступатиме державний секретар Сайрус Венс, який був раніше рекомендований президентом Джіммі Картером у дипломатичну поїздку в справі зрушення застою у мирових переговорах поміж Єгиптом й Ізраїлем.

Ґолда Меїр

В останньому завіщанні, що його вона ще вкотре написала в 1967 році, Ґ. Меїр висловила бажання, щоб на її похоронах не було промов і щоб не встановляти пам'ятника на її гробі.

СВІТОВЕ СКАВТОВЕ ДЖЕМБОРІ НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ

Женева, Швайцарія. — Світове Бюро для Джемборі поінформувало, що 15-те Світове Джемборі (з'їзд) Скавтів, що було заплановане на час від 15-го до 23-го липня 1979 року в Нейшабурі, північносхідній Ірані, і на яке мали прибути 15 000 скавтів із 120 країн світу, після взаємного порозуміння — відкликано. Світове Бюро для Скавтів та організація Іранських Скавтів, як причину відкликання цього з'їзду подала, що „обставини є поза їхньою контролею". Вони також заявили, що із-за цього, що відбуття такого з'їзду пов'язане із величезною організаційною працею в надто короткому реченці — Світове Джемборі цього року взагалі не відбудеться. Уже проробленю зміни на чергове Джемборі.

КҐБ ПЕРЕСЛІДУЄ КОЛИШНІХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Недавно була опублікована заява Василя Січка до Президії Верховної Ради СССР, у якій він з'ясовує справу нелеґального звільнення його з університету, репресій стосованих до нього і його батьків, відмовляється від громадянства СССР і просить дозволити йому емігрувати до ЗСА.

Цю заяву разом з заявами батька Василя, Петра Січка, і копіями інших документів отримало Представництво Української Гельсінкської групи за кордоном. Усіх заяв і документів у справі родини Січків є 25. Вони чітко змальовують, що совєтські органи безпеки, людину, яку раз судили в Совєтському Союзі, переслідують ціле її життя, ба, що їх пімста переноситься теж на дітей, які родилися вже після відбуття покарання засуджених.

Петро Січко народився в Долинському районі в 1926 році. Після закінчення середньої школи у Львові, він студіював українську філологію на Чернівецькому університеті і на третьому році студій, в 1947 році, його арештували за „участь у студентській орґанізації" та засудили на 25 років позбавлення волі. По 10 роках його звільнили і дозволили вернутися у рідні сторони. Дружина Петра Січка, Степанія, теж колишній політичний в'язень. Вони мають троє дітей. Найстарший — Василь.

Нижче друкуємо одну із скарг Петра Січка до Президії Верховної Ради СССР і УССР, прокуратури УССР та залучені до скарги наказ заводу про звільнення його з посади старшого інженера і заяву Петра Січка про стрaйкування.

„Я, Січко Петро Васильович, ставлю Вам до відома про незаконні дії з сторони адміністрації Верхньострутинського заводу металовиробів, яка під натиском першого секретаря Рожнятівського району Компартії України тов. Пригородського М. П. та органів КДБ, наказом від 21 грудня 1977 року за ч. 2/279 звільнює мене з 25 грудня 1977 року з посади старшого інженера по праці й зарплаті та пропонує працю робітником - коректувальником електроліта в гальванічному відділенні електроапаратної дільниці.

Вручений мені наказ я повернув директорові заводу тов. Жаркову М. В. з категоричним його запереченням та вручив йому копію заяви про страйкування.

Протягом так короткого часу я вимушений писати Вам вже другу скаргу, про нову несправедливість, тому, що першу написав 7 листопада 1977 року, на яку одержав від Вас тільки поштову картку з повідомленням, що направлено мою скаргу на розгляд прокуророві УРСР.

У тій скарзі я писав Вам, що після звільнення з ув'язнення, постійно користуюсь правами напів-громадянина СРСР, тому не про всі дії цього факту буду описувати за період мого перебування на волі (до речі 12 лютого 1978 року вже буде 21 рік), а тільки згадаю про ощі останні дні, які підтверджую такими фактами:

3 листопада 1977 року на Верхньострутинському заводі металовиробів проходили вибори секретаря парторганізації заводу на яких був присутній перший секретар Рожнятівського райкому Компартії України тов. Пригородський М. П., який виступив з брудними...

(Закінчення на стор. 3)

Американські вояки візьмуть участь в маневрах НАТО в Европі

Бонн, Західня Німеччина. — Приблизно 14 000 військовиків ЗСА в скорому часі будуть перекинуті через Атлантійський океан і братимуть участь в маневрах НАТО які заплановані на січень 1979 р. Американська воєнна морська фльота перевезе на европейський континент 59 000 тонн різного військового виряду, який має на меті продемонструвати спроможність ЗСА перекинути в скорому часі велику кількість війська і виряду для скріплення військових частин НАТО у випадку справжньої загрози.

Командування американськими частинами в Европі відмічує, що така тактика була вже стосована в минулому і вона повністю виправдалась.

Картер хвалить вислід референдуму в Еспанії

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер дуже позитивно висловився про вислід голосування, чи згляді референдуму, проведеного в Еспанії в справі прийняття нової демократичної конституції, яка має остаточно закінчити франківську еру диктатури і привернути у цій країні повний демократичний лад. „Усі люди, які люблять свободу і вірять в демократію, здобули вчора перемогу в Еспанії", — заявив президент Картер 7-го грудня ц. р. в окремій заяві. Картер при тому хвалив поступування короля Хуана Карльоса, політику теперішнього прем'єр-міністра Суареса і діяльність політичних партій, які працювали в напрямі випрацювання і прийняття нової демократичної конституції, яка знайшла схвалення еспанського народу.

Президент З'єднаних Стейтів Америки відмітив, що тим фактом радіють усі свободолюбні народи світу, які цінять і практикують демократичні ідеали у своїх країнах.

Шраєр найменований на пост генерального губернатора Канади

Оттава. — Едвард Шраєр, колишній прем'єр провінції Манітоба, який є членом лівої опозиційної партії, був затверджений королевою Єлисаветою II на пост генерального губернатора Канади. Повідомлення про вибір Шраєра, члена Нової Демократичної партії, викликало здивування в політичних кругах Канади.

Речники канадського уряду повідомили, що королева Єлисавета II затвердила номінацію Шраєра після зустрічі з прем'єр-міністром Канади, П'єром Е. Трудо, в Бакінґгамському палаці в Лондоні. Зустріч відбулася в четвер, 7-го грудня.

Шраєра обрано на прем'єра Манітоби в 1969 році, і, займаючи цей пост, він багато разів зустрічався з представниками української громади в Канаді, виявляючи зацікавлення і прихильність до різних аспектів українського зорганізованого життя в цій провінції. Минулої осени в Манітобі до влади прийшли консервативці. Шраєр розпічне урядування на новому пості в січні 1979 року. Його попередником був Жуль Леже.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтська демагогія

В останньому часі західня преса все частіше інформує про переслідування, арешти і судові процеси над інакомислячими в СССР. Появляються довші розвідки про порушення прав людини в Совєтському Союзі, про ролю дисидентів, безборонних людей перед сваволею каральних органів Комуністичної партії, доля і критика яких стає фактором міжнародної політики.Західні політичні коментатори підкреслюють, що питання прав людини стає одним із важливіших пунктів у взаєминах між СССР і Америкою.

Ця правда, що поширюється у вільному світі про порушення людських прав у т. зв. соціялістичних країнах Східньої Европи, а зокрема про поліційний режим і сваволю кремлівських самодержавців, викликала гостру реакцію проти Заходу й особливо проти Америки. Поперше, совєтські демагоги повели кампанію вихваляння нової брежнєвської конституції, про ,,всесторонні'' права ,,совєтської людини'', якими, як заявив В. С. Папутін, перший заступник міністра внутрішніх справ, ,,на ділі користуються совєтські люди, а трудящі в капіталістичнім світі можуть лише про них мріяти''. Одначе, дальше він твердить, що ,,буржуазний Захід'' провадить проти СССР ,,провокаційну кампанію, яку розвернули реакційні кола низки імперіялістичних країн під надуманим гаслом оборони ,,прав людини''. Це є грубий наклеп, спроба підтасування фактів, втручання у внутрішні справи нашої країни''.

Подруге, совєтська преса не тільки переповнена такими демагогічними писаннями, вона навіть запровадила серію статтей під загальною назвою ,,Правда про права людини'', в яких силкуються переконати громадян у СССР, що вони користуються найширшими правами людини, матеріяльними і політичними, а зі шкіри вилазять, щоб доказати, як то ,,бідні негри'' в Америці і ,,мільйони громадян'' ЗСА є ,,жертвами суспільства загальної нелюдкости й безправ'я''. В Америці, мовляв, судять і переслідують за політичні переконання. А тому, що ця совєтська демагогія білими нитками шита, то для замилювання очей наводять таких політичних в'язнів: негритянку Анджелу Дейвіс і Дін Ріда. Хто ж вони є? Комуністку Анджелу Дейвіс оскаржено і суджено в 1972 році за вбивство, а не за ,,оборону прав людини'', як це твердить совєтська лицемірна пропаганда. Суд визнав її невинною. Вона викладає тепер в американському університеті і провадить кампанію проти існуючої демократичної системи в ЗСА, бо в Америці кожний громадянин має право висловлювати свої погляди. За це її не арештували, не покликували до судової відповідальности.

Дін Ріда, про якого мало хто знає в Америці, представлено в Совєтському Союзі як оборонця прав політичних в'язнів у ЗСА. Він пересічний співак, комуністичних поглядів, в 60-их роках жив у Східній Німеччині, часто бував у СССР, там награди і широко поширюють його платівки. Минулого місяця його і 18 демонстрантів заарештовано за незаконне вступання на чужу власність. Рід відмовився бути звільненим на поруки, мабуть, для здраматизування свого арешту. Це підхопила совєтська пропагандивна машина, щоб відплатити президентові Картерові за критику репресій проти совєтських дисидентів. Відразу в совєтській пресі появилися заклики, листи за звільненням Ріда. А ,,Комсомольская правда'' помістила листа від учнів школи з Челябінську, в якому пишеться: ,,Ми вимагаємо звільнити його. Свобода Діну Ріду. Свобода всім політичним в'язням у ЗСА''. А тим часом суд признав Ріда невинним і він свобідно провадить свої справи так, як було перед тим.

Ось як совєтські демагоги виколупують з пальця ,,політичних в'язнів'' у ЗСА, теревенять про т. зв. політичне переслідування інакодумців в Америці. Натомість у Совєтському Союзі кремлівські самодержавці переслідують, арештовують, тероризують і засилають до тюрем і концтаборів сотні тисяч людей тільки за те, що вони домагаються від совєтської влади дотримування засад своєї власної конституції і законів. Але правду про жорстоке упослідження людей в СССР, про терористичний режим і сваволю комуністичних органів не всилі їм заглушити. Правда найбільше шкодить кремлівським верховодам, яку вони не спроможні прикрити брехнею.

КАРТЕР ЗУСТРІНЕТЬСЯ З ТРЬОМА ЗАХІДНІМИ ЛІДЕРАМИ

Париж, Франція. — З ініціятиви президента Франції Валерія Жіскара д'Естена, на острові Ґуадалюпе на Караїбському морі відбудеться зустріч президента Джіммі Картера з лідерами Франції, Західньої Німеччини і Великої Британії. Крім д'Естена й Картера в розмовах, які заплановані на 5-6-го січня, візьмуть участь канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт і прем'єр-міністер Великої Британії Джеймс Каллаген.

Згідно з комунікатом французького уряду, який повідомив минулого четверга, 7-го грудня, про заплянований зустріч, розмови включатимуть обмін думками про такі справи, як детант, обмеження продукції зброї, події в Африці, на Близькому Сході та в Ірані і заходи Червоного Китаю щодо встановлення кращих відносин зі Заходом. Ця неофіційна зустріч, сказано в комунікаті, заплянована як своєрідний перегляд ситуації на міжнародній арені під кінець 1978 року.

Речники французького уряду заявили, що президент д'Естен скликав наради в цілях вдержування постійних особистих зв'язків з лідерами Заходу і що вони є продовженням зустрічей, які західньоевропейські провідники започаткували ще в травні минулого року. Президент д'Естен рівнож відомий із свого посередництва поміж головами західніх держав. Речники уряду Франції вказують на факт, що власне президент д'Естен причинився своїм посередництвом до покращання відносин поміж президентом Картером і канцлером Шмідтом під час нарад в Бонні минулого липня.

Панас Феденко

ВИГАДАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ ВАСИЛЬ ДУҐЛЕНКО

Про книгу англійського генерала сера Джона Гекketта я вже писав у ,,Свободі''. Вдруге я не взявся б до тієї самої теми, коли б не побачив, що ця книга в німецькому перекладі знайшла захоплення у деяких українських читачів.

,,Якже, — хвалився мені один земляк: — так реалістично описано Третю світову війну та ще й представлено рішальну ролю в поразці Москви не кого іншого, а українця Василя Дуґленка!''.

Радість з того, що генерал Геккетт згадав у своїй книжці Україну та приточив у ній вигаданого українця — героя Дуґленка, почув я в словах інших знайомих. Один німець, що читав книгу Геккетта, хотів довідатися від мене, чи справді Україна так близько стоїть до незалежности, як написав англійський генерал.

Отже доводиться братися до розгляду цієї теми. Треба згадати, що про Третю світову війну було видане окреме число журналу ,,Лайф'' в Америці, якщо не помиляюсь, 1950 року. Одним із авторів у тому журналі був відомий автор наукових і літературних творів Артур Кестлер.

Не моє діло розглядати стратегічні міркування Геккетта про Третю світову війну. Мене інтересує і турбує те, що написав генерал про Україну. Він знає, що Україна найбільше лиха зазнала під режимом диктатури після революції, і що національно свідомі українці далі терплять гноблення Москви. Ці патріоти України зрозуміли, що переворот у СССР буде можливий тільки тоді, коли вдасться захопити владу в столиці імперії — в Москві.

Тому, — пише обдарований фантазією генерал, —вирішили українські патріоти висунути на високу посаду в Москві свого чоловіка — Василя Дугленка: як заступника начальника КҐБ. Дугленкові пощастило примістити на впливові місця в органах КГБ в Москві своїх українських земляків, зокрема в Кремлі. Він довідався, що на 22-го серпня 1985 року було призначене засідання Політбюра ЦК КПСС, де мали рішати питання дальшого ведення війни, в якій атомові бомби вже зруйнували Бермінгем в Англії та Мінськ у СССР. Щоб дістатися на засідання політбюра, Дугленко підготував автомобільну катастрофу, в якій загинув начальник КҐБ. Тепер Дугленко став шефом цієї установи і міг засідати в політбюрі.

Він не хотів вияснити членам політбюра обставин, в яких загинув начальник КҐБ, а відразу поклав трупом на місці генерального секретаря партії ,,Воротнікова'' кулею з револьвера. Це був знак для вірних Дугленкові кагебістів, що стояли при дверях: вони кинулися на учасників засідання політбюра і заарештували їх.

Дугленко приголосив себе президентом СССР і генеральним секретарем партії та нав'язав розмову телефоном з американським президентом. Вашінгтон прийняв його прохання про замирення. Дугленко скликав нараду представників 15 совєтських республік, на якій вирішено ліквідацію совєтської імперії. Україна проголосила свою незалежність, також інші ,,національні республіки'' заявили своє бажання відділитися від Росії...

Чи не начерк для фільму в стилі Джеймса Бонда? Автор книги про Третю світову війну дав волю своїй фантазії.

Мене книга Геккетта не тішить, бо знаю, як кар'єристи українського роду із шкіри вилазять, щоб показати ,,старшому братові'' свою вірність каторжній імперії. Знаю, що багато ,,гнучкошиєнків'' (слова Г. Квітки-Основ'яненка) запечують своє українство і записують себе росіянами, хоча мають прізвища зі закінченням на ,,енко'' і на ,,юк''. Відомий фільмовий режисер Чухрай пристав до нації ,,старшого брата'', оселившися в Москві. Закавказькі народи — вірмени, грузини, азербайджанці відстояли право своїх мов в їхніх республіках, але так не сталося в Україні...

Знаємо причину такого занепаду: довголітній терор не минув даром для народу. Не минуло й виморювання голодом в роках 1921-1922, року 1929 і роках 1932-1933 і роках 1946-1947. Друга світова війна, німецька окупація і відновлений ,,червоний терор'' — це все взяло свої жертви.

Небезпека в тому, що комуністична диктатура в Україні прямує до перетворення нашої країни в ,,географічне поняття'', без національного змісту. За царського режиму були протести освічених поступових росіян проти поневолення українського народу — в пресі, в промовах у Державній Думі. Тепер, на жаль, таких протестів не чути; великодержавний шовінізм у СССР дуже поширений, і кожний вияв української національної свідомости й протест тяжко карають.

Само собою, і цей тяжкий терористичний режим не може перевернути українців у бездумну й бездушну худобу. Свої думки й почування ображеної, потоптаної національної чести вони ховають глибоко в своїх серцях, щоб не наражатися на дальше гноблення. Однак, в цій ситуації будь-які голоси з-за кордону про змови до повстання, фантастичні описи діяльности вигаданих ,,Дуґленків'' (в дусі Міцкевичового Конрада Валленрода) нічим не улегшують недолі нашого народу. Навпаки, вони дають нагоду московським ,,градоначальникам'', з їхнім ,,невсипущим оком'', ще пильніше контролювати вірність режимові служак — ,,самоотверженних малоросів''. Ці підпори режиму, холопи ,,отечества чужого'', мусять ще нижче гнутися в три погибелі, щоб на них не впало підозріння нелояльности.

Словом сказати, книга англійського генерала, як і подібні заяви про вигадану рішальну ролю України в розвитку подій у совєтській імперії, шкодять, бо дають нагоду органам терору додавати до звиклих ,,бичів'' ще й дошкульніші ,,скорпіони'', щоб держать підданих у страху й трепеті. Відваги, рішучости підсовєтським українцям вони не додають.

Степан Женецький

ЧИ МОСКВА ПОГОДИТЬСЯ З ЖИДАМИ?

II

Прихильність СССР до новопосталої жидівської держави випливала з двох причин: поперше, Москва сподівалася, як це вже було сказано вище, що коли жиди допомагали розбудовувати комунізм в Росії, то напевно й нова жидівська держава буде вірним союзником Москви та допоможе їй поширити комунізм на цілий Близький Схід, а найголовніше — захопити тамошні найбагатші у світі нафтові джерела; подруге, постання жидівської держави в Палестині була частиною московської політики, зверненої проти англійських впливів на Близькому Сході, щоб мати змогу продістатися до Перської затоки, завітньої мрії московських царів і всіх московських загарбників.

Та ця велика прихильність СССР до Ізраїля та й сподівання мати користь з неї, нагло охолола в 1956 році, коли то Ізраїль, разом з Англією і Францією, намагалися допомогти англійцям наново заволодіти Суезьким каналом, що його націоналізував єгипетський уряд під проводом полк. Нассера. З великого прихильника, на великого ненависника до Ізраїля, перемінилася Москва під час арабсько-ізраїльської війни в 1967 році, коли то Кремль зірвав дипломатичні відносини з жидівською державою. Від того часу Москва стала підтримувати ворогів Ізраїля, тобто арабів, допомагаючи їм зброєю і військовими дорадниками в обох арабсько-ізраїльських війнах. Ця ворожнеча між СССР і Ізраїлем та світовим жидівством продовжується по сьогоднішній день.

І саме тепер, коли холодна війна між СССР і Ізраїлем та світовим жидівством стає найхолоднішою, на Заході почали кружляти чутки, що Москва хоче замиритися з жидами. Коли воно справді так є, як пишуть західні політичні коментатори, що Москва шукає злагоди з жидами, то це означає, що ця московсько-жидівська холодна війна чинить багато шкоди москалям. Москва видко прийшла до переконання, що вона багато більше матиме користи, якщо буде жити з Ізраїлем і світовим, а головно, американським жидівством у згоді, аніж провадити з ними холодну війну.

Помирившись з жидами і повернувши до таких приятельських відносин з Ізраїлем, як це висловив совєтський уряд в ноті-зверненні Молотова до Шертока з 1948 року, Москва позбулася б багато клопотів, що їй тепер роблять жиди.

Москва перестала б переслідувати жидів у себе вдома, а зате підсовєтські жидівські дисиденти припинили б свої неспокої, які спричиняють Москві багато клопотів як у самому Совєтському Союзі, так і за кордоном, а найгірше — псують відношення Москви з Вашингтоном.

Правда, навіть коли б жидівські дисиденти перестали непокоїться, то неспокої в московській червоній імперії продовжуватимуться: їх чинитимуть російські інтелектуалісти, домагаючись більших прав для населення, та неросійські національности, вимагаючи національних прав для своїх народів. Але це не буде так дуже турбувати кремлівських ватажків, бо західній світ, а зокрема Америка, ніколи не виявляли надто сильних протестів, коли в московській тюрмі народів переслідували інші національності, а не жидів. Так було за царських часів — так є і тепер. Головною причиною непорозумінь між Москвою і Вашінґтоном завжди були переслідування жидівської національної меншини в московській імперії.

Та найбільше користи мала б Москва із замирення з жидами, зокрема у відносинах з Америкою. Президент Картер находиться тепер під все зростаючим тиском американських жидів, щоб застосувати ,,тверду політику'' супроти Совєтського Союзу. Найтвердші і найбільш впливові голоси проти мирної співпраці з Москво т. з. ,,детанти'', договору про зменшення продукції атомових ракет (САЛТ II) та проти всякого роду торгівлі з Совєтським Союзом походять від приятелів Ізраїля.

Чи ідея злагоди між СССР і жидами є тільки вигадкою західніх газетярів? Може так, а більше — ні. Москва дуже бажала б собі послабити теперішні сильні протисовєтські настрої в Америці. А москалі, як звичайно, підуть на все, якщо це вийде на користь Кремлю. Тому можна сподіватися, що саме з вищевичислених причин, москалі можуть піти на злагоду з Ізраїлем, підсовєтським та світовим жидівством.

[Кінець]

Іван Лесько

СВЯТИЙ, ЯКИЙ ЗДОБУВ СЕРЦЕ СВІТУ

Навіть не читаючи дальших рядків цієї статті, читачі догадаються, що мова буде про святого Миколая.

Єпископ у місцевості Мир у провінції Ликії, один з отців Нікейського Собору, що їх пам'яті церква присвятила окрему неділю перед Різдвом (Неділя святих Отців), канонізований церквою — св. Миколай здобув по смерті безпрецедентну славу і щире почитання у цілому християнському світі.

Прославлений як могутній чудотворець, рятівник із скрутних ситуацій, небезпек і катастроф, помічник у матеріяльних проблемах, любитель дітей — цей святець вже за життя був знаний з того, що особисто турбувався покривдженими й убогими і ніс їм допомогу секретно, ,,інкогніто'' — згідно з порадою свого Учителя, ,,щоб не знала лівиця, що робить правиця''.

Свою посмертну славу і незвичайно широку популярність набув св. Миколай не дорогою церковної пропаганди, літератури чи леґенди, але почерез реальні чуда, що їх діставали всі, які щиро вдавалися за його допомогою.

Тому вже кілька сторіч по його смерті цілий ряд папів приймав його ім'я, а Папа Миколай I збудував на честь свого патрона базиліку в Лятерні (к. 860 року). Італійські моряки, які завдяки св. Миколаєві врятувалися від неминучої загибелі під час морської бурі, були так зворушені, що викрали його мощі з Мир і перевезли їх при кінці XI ст. до свого родинного міста Барі. Радість із цього була в Західній Церкві така велика і загальна, що тодішній Папа установив специяльне свято ,,Перенесення мощів св. Миколая''.

Цей факт, одначе, не робить св. Миколая італійським національним святим. Його культ залишається понаднаціональним і шириться як у східньому, так і в західньому християнському світі. Багато країн — Греція, Росія, Сицилія, Лоренія приймають його як свого патрона, голляндські моряки і купці присвячують його патронатові місто Амстердам; численні церкви у цілому світі називають його іменем (втому — згідно з Новою Католицькою Енциклопедією — понад 2 тисячі в Німеччині і Франції, к. 400 в Англії). Книжки про цього улюбленого чудотворця появляються на всіх мовах вже від раннього середньовіччя і ще яких 30 років тому французький поет Пол Клодель присвятив йому кілька поем у своїй збірці п. н. ,,Корональ'', а в 1960 році вийшла в Ню Йорку наукова психоаналітична студія про св. Миколая, авторства А. де Грута.

Зрештою, в Америці, — як каже один автор, — популярність св. Миколая рівняється майже популярності Вашінгтона — і не тільки в комерційнім світі, але передусім серед американської дітвори, для якої батьки ставлять цього святого, як взірець морально-гуманних чеснот.

Очевидно, кожна нація почитає св. Миколая на свій лад. Велично і щирим серцем почитає його українська Церква і нарід. На його честь присвячені два празники (в грудні і травні), літургійна служба кожного четверга, йому складений акафіст, пісні, без його ікони не можна уявити собі не тільки жадної української церкви, але й хати. Цю особливу щирість можна би до деякої міри пояснити — так сказати б — спорідненістю української кордоцентричности (де центром є серце) з характером цього святого, високим ціненням гуманности, доброти й ідеалізму. Замітне, наприклад, що в піснях молить наш нарід св. Миколая не про якісь матеріяльні блага, тільки про охорону від напасти — охорону від гріхів. У дусі його ідеалів виховуються українські діти, він залишається інтимним святцем-помічником для багатьох і до кінця життя. ,,Не знаю, як хто, а я вірю в св. Миколая'', — каже один із наших старших письменників, — ... Вірю в нього тепер так, як вірив, бувши дитиною''.

Своєрідність культу і популярність св. Миколая можна би пояснити своєрідністю його діяльности: коли інші святі визначилися аскетизмом життя, досконалістю християнських чеснот, чи навіть жертвою життя за віру — тоді св. Миколай прославився любов'ю, ділами допомоги і рятунку людям у їхньому щоденному житті і потребах; це рід любови, що її найвище ставив і поручав сам Христос, який обіцяв особливі ласки і силу всім, що підуть за його наукою.

А втім — серця людей здобувають ті, які віддають їм своє серце.

Борис Потапенко

НАША ДОПОМОГА ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТЬБІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

[Доповідь на пленарній сесії III Конгресу СКВУ]

[1]

Характеристичною рисою сучасної історичної епохи є розпад імперії і перемога національно-державницької ідеї в світовому розмірі, процес диференціяції світу на базі національних організмів. В той самий час іде протинародне намагання деяких потуг утотожнити колишні колоніяльні адміністративні кордони з національно-державними кордонами новопосталих державних конституцій, з уваги на власні економічні та інші інтереси.

Перемога національно-визвольної ідеї в світі по цей бік залізної заслони підтверджує об'єктивну рацію і передовість української визвольної боротьби за розвал російської імперії усіх кольорів на національні держави й унаглядню є її співзвучність із світово-історичним процесом.

Національний принцип організації світу став ідейно-моральною силою величезного значення. Отже, концепція розвалу тюрми народів, до якої належить СССР і його сателіти, на самостійні національні держави, відповідає сучасній історичній закономірності.

Помилковою і шкідливою для ще вільного світу є політика тих західніх державних мужів, які нехтують національно-визвольними рухами поневолених Москвою народів та стараються домовитися з Кремлем, а, на випадок недомовлення, думають робити ставку на інші великодержавницькі імперіялістичні кола.

Концепції ,,мирного співіснування'' чи ,,детанту'' подумані як засіб протидії історично-закономірному розпадові совєтської імперії, і як новий тактичний прийом у боротьбі проти некомуністичного світу. У цій концепції Москва бачить запоруку своєї майбутньої перемоги в боротьбі за створення світової імперії з ідеологічним і політичним центром у Кремлі. Ця концепція, це фактичне признання статус кво колоніяльного панування над поневоленими народами, що підважує довір'я українського й інших народів до Заходу, демобілізуюче впливає на їхній фронт боротьби й легалізує стан ворожої окупації. У висліді ця політика вможливлює Москві далі без перешкоди розбудовувати свою випадову базу для загарблення ще вільного світу.

У відрубності до змагу між імперіяльними націями в минулому, боротьба Москви була не лише за поширення мілітарного, політичного й економічного володіння, але мала переважно ідеологічно-месіяністичний характер. Зокрема, в сучасній добі Москва змагає до накинення всім націям і людям свого, до московського світогляду й ментальности пристосованого, комуністичного способу життя. Звідси ідеологія виросла до чинника першої ваги у світовому змаганні. Комунізмові, як формі імперіялізму, треба протиставляти визвольний націоналізм поневолених народів. Їх справжнє національне і соціяльне визволення.

Страх перед термоядерною війною Москва використовує для поширення дефетизму та невтралізації протикомуністичних настроїв у вільному світі. Власну термоядерну зброю і сильно розбудовану фльоту й летунство Москва вживає для політики натиску й шантажу. Постійно ставлячи альтернативу — здача позицій або тотальне знищення — вона систематично добивається уступок з боку вільного світу.

Властивою причиною напруження в Европі та інших континентах, як також причиною загрози миру, є незаперечний факт, що в наслідок помилкової політики західніх потуг, у першій половині нашого століття Москва зуміла не тільки протидіяти національно-визвольним рухам, але й поширила після Другої світової війни свої кордони і сферу впливів, тоді як процес розпаду імперій змінив політичне відношення сил у вільному світі. Іншими словами — в той час, як великодержави Заходу щораз більше втрачають характер світових потуг, Совєтський Союз поширює свої імперіялістичні впливи в усьому світі. Наступ пішов так далеко, що Захід фактично визнав московську гегемонію над Кубою, що стала базою наступу на американському континенті, мовчки сприйняв гегемонію над В'єтнамом, Афганістаном, Південним Єменом, Етіопією, Анголею і з тривогою спостерігає дальший розвиток глобальної агресії Москви.

Концепція спільного фронту поневолених народів за розвал СССР є в сучасну пору найбільш реальною. Побоювання, що виразна ставка на поневолені народи, тобто моральна й фактична підтримка національно-визвольних рухів у середині СССР допровадить до атомової війни, свідчить про брак політичної стратегії війни і тверезої оцінки ситуації на Заході. Так як Захід намагається уникнути термоядерної війни, хоч Москва відкрито дає всебічну допомогу, включно з мілітарною, протизахіднім рухам на европейському і позаевропейським континентом і підбурює народні маси в багатьох країнах — так Москва боїться ризика тотальної війни, тим більше, що вона свідома загрози національних рухів в середині імперії.

Так звана Українська Совєтська Соціялістична Республіка є частиною імперії СССР, державною вивіскою заслонено її колоніяльний стан. В економічному відношенні централізована господарська система СССР позбавляє Україну будь-яких елементів незалежности в економічному житті. Міністерства УССР — це фактично відділи всесоюзних міністерств, а міністри — наглядачі й погоничі, які стежать за виконанням господарських плянів всесоюзного уряду.

УССР, як фальшиве твориво, не має ні парляменту, ні уряду, вибраного свобідною волею української нації. Його політичне керівництво накинене силою чужого центру. Його суверенітет не проявляється ні в якій формі. УССР не може вирішувати справи війни і миру, не має свого війська і не веде своєї власної закордонної політики, лише виконує директиви ЦК КПСС в Москві. Конституція УССР встановлена не вибраними представниками українського народу, а наставниками большевицької партії. Так звані політичні, громадські й культурні організації УССР — це місцеві відділи ,,всесоюзних організацій'' під контролею партії.

[Продовження буде]

Пластова Станиця Пассейк-Кліфтон та Пластуни цієї Станиці

які взяли участь в Міжкрайовій Пластовій Зустрічі в Канаді,

СКЛАДАЮТЬ ПОДЯКУ

слідуючим Жертводавцям за це, що допомогли їм закупити таборовий виряд і частинно оплатити побут деяким учасникам.

1) пл. сен. Володимир Бакалець	$100.00
2) Д-р Мирослав Бих	100.00
3) Бурнадз-Мак Нірні "Memorial"	75.00
4) Д-р Євген Грабарчук	100.00
5) пл. сен. Богдан Крамарчук	25.00
6) Кредитівка — Пассейк	100.00
7) Марокко "Memorial"	50.00
8) Провидіння — Пассейк	20.00
9) Д-р Юрій Сай	250.00
10) Д-р Богданна Свистун	100.00
11) Союз Українок — 18-ий Відділ	50.00
12) Союз Українок — 70-ий Відділ	100.00
13) Д-р Ярослав Ставничий	100.00
14) Д-р Борис Филипчак	100.00

ДЯКУЄМО!

Тривкий і вартісний дарунок на Різдво?

Так, це книжка, в першу чергу книжка для українських родин:

1) **УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ, виховний посібник, багато ілюстрований В. Куриликом і М. Левицьким, 500 стор., вел. формату** $20.00
2) **КАЛЕНДАР УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ, виданий з нагоди Міжнар. Року Дитини** 3.00
3) **НЕ ОДНИМ ХЛІБОМ ЖИВЕ ЛЮДИНА, есеї на актуальні теми для молоді** 2.50

Замовлення і гроші:

ГУРТОК ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ
16 Rivercrest Road, Toronto, Ont., Canada M6S 4H3

КҐБ ПЕРЕСЛІДУЄ...

(Закінчення зі стор. 1)

ною лайкою проти мене, вказуючи на те, яке право маю я працювати на посаді старшого інженера і дав вказівку негайно звільнити мене з посади, яку я займаю.

15 грудня 1977 року бюро Рожнятівського райкому Компартії України розглядало питання „Про роботу партійної організації та дирекції Верхньострутинського заводу металовиробів", там теж перший секретар райкому Компартії України тов. Пригородський М. П. обізвав мене „проходимцем" і іншими брудними словами та поставив конкретний ультиматум директорові заводу, що якщо не звільнить мене з праці під будь-яким приводом, то звільнить з роботи його самого!

19 грудня 1977 року в Рожнятівському райкомі проводилась теоретична конференція партактиву на якій були присутні приблизно 40 активістів району і тут тов. Пригородський М.П. зробив наголос на мою особу.

У наслідок такого тиску і поступив наказ на мене від 21 грудня 1977 року за ч. 2/279, про який, до речі, як висловився директор заводу в пляновиробничому відділі в присутності працівників: „і сьогодні, перед хвилею, цікавилися вищепоставлені адміністратори чи є вже наказ на ваше звільнення".

В наказі мотивують, що я не маю вищої освіти по спеціяльності нормування і тому звільняють мене з посади, яку я займаю.

Тому в декількох словах згадаю про свою освіту. Був арештований на 21-му році життя з третього курсу українського філологічного факультету Чернівецького університету. Після звільнення, в 1959 році поступив у Львівський політехнічний інститут на факультет „економіка машинобудування і легкої промисловости", з якого був відрахований з третього курсу за „академічну заборгованість", якої фактично в мене не було. Згодом, через 10 років, в 1973 році закінчив у Львівському сільськогосподарському інституті однорічний заочний економічний факультет, де вже перешкод мені не ставили.

Протягом двадцять одного року перебування на волі постійно працював на таких посадах: нормувальник, інженер по праці і зарплаті, економіст, старший економіст, інженер ПВВ, старший інженер ПВВ, начальник ПВВ управління механізації. З роботою справлявся довре — без зауважень.

НаВерхньострутинському заводі металовиробів працюю з 6 грудня 1973 року, спочатку (приблизно півроку) на посаді інженера по праці й зарплаті, згодом постійно старшим інженером по праці й зарплаті. І раптом звільняють з посади, як особу, яка не підходить для цієї роботи.

У честь 60-річчя радянської влади мене арештували і незаконно продержали під вартою з 6 до 9 листопада 1977 року, а в честь 60-річчя встановлення радянської влади на Україні, тобто 25 грудня 1977 року звільняють з посади, яку я займаю (без моєї згоди і полагодження комітету профспілки).

Я вже замучений такою страшною неправдою, постійною дискримінацією моєї особи, та ще в добавок з підростанням дітей, цей меч несправедливости постійно загострений і піднесений супроти моїх дітей, про що свідчить такий яскравий доказ, як незаконне виключення мого сина Василя з факультету журналістики КДУ, до речі, про що Ви знаєте.

Вдруге звертаюся до Вас з просьбою, щоб як в найскорішому часі розібрались у справедливості відносно мене і моєї сім'ї, та дали своє конкретне і справедливе рішення.

До скарги прикладаю: 1. копію наказу від 21 грудня 1977 ч. 2/279, 2. копію заяви про страйкування.

П. Січко"

22 грудня 1977

„Верхньострутинський завод металовиробів. 21 грудня 1977, ч. 2/279.
Наказ.

У зв'язку з тим, що на завод прийшов молодий спеціяліст тов. Совічева Ірина Анатолівна, випускниця Одеського інституту народного господарства в галузі економіки праці, дипом сер. Б-1 ч. 711767 з 28 липня 1977 року, яка працювала у відділі плянування від 2 липня 1977 року на посаді нормувальника, і на підставі тут наведеного, наказую: від 25 грудня 1977 року призначити інженером по праці заводу тов. Совічеву Ірину Анатолівну, тов. Січка Петра Васильовича звільнити з цієї посади, як людину, яка не має вищої освіти в цій галузі.

Запропонувати тов. Січку П. В. роботу коректувальника на електроліта в ґальваничному відділенні електроапаратного цеху по шостому розряді.

Усю документацію передати від 22 до 25 грудня 1977 року. Акт передачі подати мені для затвердження.

Директор Верхньострутинського заводу металовиробів: М. Жарков".

„Комітету профспілки Верхньострутинського заводу металовиробів, (копія) Директорові Верхньострутинського заводу металовиробів, тов. Жаркову М. В.

Заява про страйкування.

У зв'язку з незаконним звільненням мене з посади старшого інженера по праці й зарплаті (наказ ч. 2/279 від 21 грудня 1977 року) об'являю страйк з 22 грудня 1977 року.

П. Січко"

22 грудня 1977

Т-во Українських Інженерів Америки
Відділ у Філядельфії, Па.

запрошує усіх Членів ТУІА з Родинами і Громадянство Філядельфії на

ВИСТАВКУ

філятелістичної збірки

інж. Андрія Даріяна Сольчаника

„Математично-природничі науки і технологія з українськими пов'язаннями"

Відкриття з відповідною доповіддю відбудеться в рямцях

ШИРШИХ СХОДИН ВІДДІЛУ
о год. 4-ій по пол., в суботу, 16 грудня ц. р.
у семінарійній залі (ґалерії)
Менор Джуніор Коледж-у, Факс Чейс Рд.
ДЖЕНКІНТОВН, Па.

Виставка буде продовжена в неділю, 17-го грудня 1978 р. від 12 год. дня до 6-ої веч.

Буфет у заряді СЕКЦІЇ ДРУЖИН ІНЖЕНЕРІВ.

ЮВІЛЕЙНІ СПОРТОВІ ВЕЧЕРНИЦІ

в суботу, 20 січня 1979 р., початок год. 9-та вечора
Оркестра **„Іскра"**
Український Народний Дім, 140 Проспект Авеню, Ірвінгтон, Н. Дж.

COLMER JOHN P. CHOMA

of 2831 Exterior Street died † December 5th, 1978 at his home.

Mr. Colmer was the son of the late Paul and Ahafia (nee Dmyterko) Choma, brother of the late Dan Dimitri, & Stefan. The family had emigrated from Galicia, Ukraine. He has altered his name legally. Several month ago he was victim of an afternoon magging.

He has suvived by his sister Maria C. Gabbdy Olson. Services at Cooke's Funeral Home, 117 West 72nd Street, New York, N.Y., Saturday, 1 p.m. Viewing Friday, 5-8 p.m.

Ділимося сумною вісткою, що після довгої і тяжкої недуги, на 84-му році життя, відійшла від нас у Вічність, в неділю, 3-го грудня 1978 року, наша Найдорожча МАТИ І БАБУНЯ

бл. п.

ІРИНА з ПОТУЧКІВ КОРОЛЬ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у вівторок, 5-го грудня 1978 року, з церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку, на цвинтар Голи Сепулькер в Детройті, Міш.

Горем прибиті:

син — ІГОР з дружиною СТЕФОЮ
і дітьми МАРТОЮ
І ОЛЕКСАНДРОМ
та дальша Родина в Україні і Польщі

Замість квітів на свіжу могилу, в пам'ять

сл. п. проф. Івана Рудакевича

на Фундацію Українського Вільного Університету зложили:

по 50.00 дол. — Уляна і Володимир Дячук, д-р Григорій Явний, Франко Колодій, Юрій Колодій;
по 25.00 — Анна і Степан Макимок, Вячеслав-Антін Цененко, Оксана і Володимир Кравченюк, д-р Михайло і Марія Стефанів, інж. Володимир Бакалець, М. Бачинський, Іван Буртик;
по 20.00 дол. — Олена Бобиляк, Степан Бобиляк;
по 10.00 дол. — Осип Головацький, Теофіль Кулик, Степан Покора, Василь Марущак, Б. О. Солтис, М. Лугова;
по 5.00 дол. — Дора Гарасимович, Василь Косаревич, К. Степанюк, Т. М. Гелемей, Антін Ваньо, М. Тижбір, М. О. Бурбон, Марія Третяк.
Разом $515.00

Дирекція Фундації Українського Вільного Університету складає щиру подяку всім Жертводавцям.

З волі Всевишнього відійшов у Вічність дня 6-го листопада 1978 року, по тяжкій і довгій недузі, на 81-му році життя

бл. п.

НИКИФОР ТРАЧИНСЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся 8-го листопада 1978 р. з катедри св. князя Володимира в Чікаго, Ілл. на Elmwood цвинтар.

В глибокому смутку повідомляють Родину і Знайомих, горем прибиті:

дружина — ВІРА
і діти в Україні:
дочка — РАЯ САМОХВАЛЕНКО з родиною
дочка — НОННА з родиною
дочка — ЗОЯ з родиною
правнуки — ІГОР і МАРІЯНЧИК

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці

запрошує на

ВІДКРИТТЯ РІЗДВЯНОЇ ВИСТАВКИ

СЛАВИ ҐЕРУЛЯК

в неділю, 17-го грудня 1978 р., 6 год. 1-ій по пол. в Ґалерії ОМУА, 136 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Виставка буде відкрита в будні — 6-8 веч., в суботу і неділю — 1-8 веч. і триватиме до неділі, 24-го грудня 1978 року.
Окремих запрошень не висилається.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

82-ий Відділ
Союзу Українок Америки
в Ню Йорку, Н. Й.
просить відвідати
РІДКІСНИЙ

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР

Крім багатого різдвяного печива, мистецько виконані срібні і золоті ялиночки, дрібні мистецькі експонати, тканини, дитячі платівки і інше.

Базар відкритий

в неділю, 17-го грудня ц. р. від год. 10 рано до 5-ої веч.
в домівці СУА, 108 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.

Заходом
Головної Управи Союзу Українців Католиків „Провидіння"
в неділю, 17-го грудня 1978 року в год. 3:30 по пол.
в Крайовому Храмі Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії
при 4-ій вул. і Мішіґен Аве., у Вашінґтоні, Д. К.
відбудеться

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКИХ КОЛЯДОК і ЩЕДРІВОК

у виконанні **Об'єднаних Хорів Філядельфійської Метрополії**
під дириґентурою **Михайла Добоша**
з виступом оперної солістки **Марти Кокольської-Мусійчук**
При фортепіяні **Лідія Бульба**

Щиро запрошуємо до участи все Українське Громадянство Вашинґтону й околиці.
ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

•

Концерт буде записуваний на плівку Голосом Америки і передаваний в Україну на радіохвилях під час Різдвяних Свят.

Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ у Філядельфії, Па. — *влаштовує*

БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ

З ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК

з нагоди 30-літнього Ювілею Відділу

Субота, 17-го лютого 1979 року
Коктейль — 6 веч., Бенкет — 7 веч., Баль — 9 веч.
Оркестра **„ТЕМПО"**
Grand Ballroom — Sheraton Hotel
1725 J.F. Kennedy Blvd.
Philadelphia, Pa.

Зголошення дебютанток приймає
до 20-го січня 1979 року
п-ні Христя Сеник
875 Gainsway Rd., Yardley, Pa. 19067
Tel. (215) 493-1692

Загальні інформації:
п-ні Христина Чорпіта
6330 N. 12th St., Philadelphia, Pa. 19141
Tel. (215) 927-7771

ЧОЛОВІЧИЙ ХОР „ПРОМЕТЕЙ"
влаштовує

НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ

Неділя, 31 грудня 1978 р., год. 9-та веч.
Заля:
Manor Junior College
Fox Chase Road and Forest Avenue
Jenkintown, Pa.

Оркестра **„ІЗМАРАГД" Ю. Гірняка**
- Вступ: 12.50 від особи, студенти 10.00 дол.
- Стрій вечірній.
- Столи на 10 осіб за попередньою оплатою замовляти:

П-ні Марійка Кононенко (215) 424-5241

Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
і Окружний Комітет Відділів УНС Метрополії Ню Йорку — *запрошує на*

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

з нагоди

85-РІЧЧЯ ЩОДЕННИКА „СВОБОДА",
45-РІЧЧЯ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" *і*
25-РІЧЧЯ ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ „ВЕСЕЛКА"

Субота, 16-го грудня 1978 р., початок о год. 7-ій веч.
Terrace Room — Hotel Roosevelt, Madison Avenue at 45th Street, New York City

Ювілейні промови і концертова програма

•

Одяг вечірній — Даток $25.00
Зголошення на бенкет слати: Flis & Lozynskyj, P.S., 98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує О. Твардовський

УАСТ „ЛЕВИ" ПЕРШУНОМ ГРУПИ „СИНІХ" ВИЩОЇ ДИВІЗІЇ у ЧІКАҐО

„Леви" — „Лайтінг"		0:1
„Леви" — Чікаґо Старс		2:0
„Леви" — Кікерс С.К.		1:3
„Леви" — Швабен С.К.		3:1
„Леви" — Ґрін-Вайт		5:0
„Леви" — „Ремс" С.К.		5:2
„Леви" — Адрія С.К.		6:2
„Леви" — Вісла		2:1

У весняній рунді „Леви" грали слабо і здобули тільки шість точок. Над нашою дружиною висіло мариво спаду до нижчої Дивізії. Щоб охоронитися від деґрадації, провід „Левів" був змушений зміцнити склад і виграти принаймні чотири змагання. У висліді здійсненого зміцнення дружини, „Леви" виграли 6 змагань, в цьому числі 5 останніх підряд, і здобули першенство групи „Синіх", що її впевнено очолювала „Вісла" завдяки своїм імпортованим змагунам з Польщі. В показнику гор „Вісла" має однакову кількість здобутих точок (18), але „Леви" випередили її завдяки кращому відношенню воріт — 38:25 („Вісла" — 30:29).

Рішальними були саме останні змагання з „Віслою", якій треба було здобути з „Левами" одну точку. Початок гри — коли вже в 3-ій хвилині після наріжного копу м'яч опинився в сітці воріт „Левів" — не віщував успіху нашій дружині. Одначе, цей самовбивчий ґоль не заламав наших змагунів, які почали завзято атакувати, примушуючи „Віслу" до дефензивної гри. Вирівняння для „Левів" здобув Вебер у 48-й хвилині, використавши наріжний коп Шлапака. В 75-й хвилині Голґрін закінчив успішно черґову акцію нападу „Левів", здобувши, як пізніше показалося, переможного ґоля. Після цього „Вісла" почала атакувати всіми силами, бажаючи вирівняти вислід і запевнити собі першенство, одначе, „Леви" вміло маневрували і завдяки зміцненій обороні та воротареві, вдержали цей найважливіший переможний вислід сезону.

Під сучасну пору „Леви" мають одну з найсильніших дружин в Чікаґо. Велика заслуга в цьому довголітнього провідника дружини, інж. Анатоля Гординського. Він зумів відшукати талановитих змагунів та наполегливими тренінґами привести їх до знаменитої форми. Тепер перед „Левами" найважчі змагання з першуном групи „Червоних" — Хорватами, які вирішать долю абсолютного чемпіонату Вищої Дивізії Ліґи в Чікаґо. При цій нагоді Управа та члени УАСТ „Леви" Чікаґо, щиро дякують „Спортовій Комісії" УНСоюзу за щорічну фінансову допомогу. Цьогорічна дотація — 200 дол.

Роман Б. Припхан

УАСТ „Львів" Клівленд — „Інтер" Клівленд 4:3

Після фатальних поразок — 0:7 з „Конкордією" 1-го жотня, і 0:1 з „Бродв'ю Стар" тиждень пізніше — в неділю, 15-го жовтня ц. р., прийшла очікувана перемога зі сильною італійською дружиною „Інтер". В цих і попередніх змаганнях, успішно дебютували в складі дружини брати Андрій Клек в лінії помочі і Юліян Клек на обороні. Переможні ґолі для „Львова" здобули: М. Ґейбл — 2, Р. Губач і С. Віліямс по одному. Відчувається дальше брак наших змагунів, які під сучасну пору виступають в шкільних дружинах і їх звільнять щойно навесні.

Резерва „Львова" перемогла мадярський клюб „Ля Плята" вислідом 2:1. Переможні ґолі для „Львова" стріляли: Ігор Жиґа, провідник дружини й тренер, і Тарас Вирста.

Вл. Кор.

УАСТ „Чорноморська Січ" — Ріритан С. К. 2:0

Юніон. — У сьомій рунді першенств Першої Дивізії Шейфер Ліґи Ню Джерзі „Ч. Січ" здобула четверту перемогу сезону, цим разом з клюбом Ріритан з Бриджвотер, вислідом 2:0. У цих змаганнях „Ч. Січ" мала ініціятиву, але напад господарів не використав декілька добрих нагод, головно в першій половині, до відкриття конта ґолів. Щойно в 67-й хвилині Даніґин з акції Охрименка-Калиновича, здобув ведення 1:0. Десять хвилин пізніше Фурман з подачі Ганича підніс вислід до 2:0 і цей вислід не змінився до закінчення цієї цікавої зустрічі. Після цієї перемоги „Ч. Січ" займає третє місце в показнику табелі гор, на усіх 10 клюбів. Склад „Ч. Січі": Брейді, М. Паливода, Парк, Д. Бакун, Ілич, Ю. Бакун, Охрименко, Ганич, Маїк, Фурман, Даніґин, Калинович, Мельник, Попович. Менаджер — М. Паливода.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

В СССР футбольний сезон вступив у кінцеву фазу. Згідно з календарем змагань, українські дружини, що виступають в різних конкуренціях, відбули черґові зустрічі, які закінчили такими вислідами:

„Динамо" Київ — „Мальмо" Швеція 0:0

Були це перші змагання передчвертьфінальної рунди за чашу чемпіонів Европи, які відбулися в Харкові при участі 45 000 глядачів. „Динамо" має можливості здобути перемогу, але цим разом не дописали змагуни нападу. Рішальні змагання відбудуться в Швеції.

„Динамо" Київ — „Спартак" Москва 2:0

Не зважаючи на останні успіхи „Спартака", який здобув серію перемог, київляни показали ґарну гру і здобули заслужено четверту з черги перемогу на московських стадіонах в цьому сезоні, інші дві зустрічі київляни закінчили ремісовими вислідами. Переможні ґолі в цій грі здобули: Олег Блохін і Володимир Безсонів. На змаганнях було присутніх 40 000 глядачів.

„Динамо" Київ — „Арарат" Єреван 3:0

Завдяки цій перемозі „Динамо" Київ врешті зайняло друге місце в показнику табелі, маючи здобутих 34 точки і 37:19 відношення воріт. Ці змагання відбулися 23-го жовтня в Харкові при участі 25 000 глядачів. Переможні ґолі для Києва стрілили: Болтача, Онищенко і Бережний.

„Дніпро" Дніпропетровськ — „Зеніт" Ленінґрад 2:1

„Дніпро", який в показнику табелі займає останнє місце і мабуть випаде до нижчої Першої Ліґи, переміг „Зеніт" вислідом 2:1. Ґолі для „Дніпра" здобули: Дем'яненко і Куцев.

„Шахтар" Донецьк — „Льокомотив" Москва 0:2

Ця дружина українських вуглекопів на протязі цілого сезону успішно тримала друге місце в показнику табелі і навіть загрожувала „Динамо" Тбілісі в його поході на чемпіонат СССР. Одначе, в останньому часі кілька змагунів зазнали контузій, деякі були суспендовані за пияцтво і у висліді „Шахтар" почав програвати.

„Чорноморець" Одеса — „Торпедо" Москва — 2:2

Ґолі для „Чорноморця здобули: Плоскин і Лещук

ВЕРШОК ПОКАЗНИКА ТАБЕЛІ ГОР ПІСЛЯ 27-І РУНДИ ЗМАГАНЬ

1. „Динамо" Тбілісі — 40:14 точок 43:21 ґолі
2. „Динамо" Київ — 34:20 точок 37:19 ґолі
3. „Динамо" Москва — 34:20 точок 33:21 ґолі

Появилася Ювілейна Книга УКЦеркви в Балтіморі

Балтімор, Мд. — Заходами парафіяльного уряду української католицької церкви св. Михаїла, як теж спеціяльного комітету для відзначення 65-річчя парафії і 85-річчя українського зорганізованого життя в цьому місті та редакційної колеґії, до якої входили: мгр Климент Баб'як (технічний редактор), д-р Ярослав Шав'як, Павло Фенчак, Володимир Сушко і Василь Тим'юк, тут появилася об'ємиста 112-сторінкова праця під назвою „Ювілейна Книга". У книзі поміщено: короткий нарис історії церкви св. Михаїла, спогад Я. Шав'яка про о. Василя Маньковського, спогад про початки української католицької парафії І. Бойка, згадку про церковні хори, свідчення про місійну працю о. Василя Сушка, довшу статтю Василя Тим'юка про „Поселення українців у Мериленді по Другій світовій війні", декілька англомовних нарисів і причинків до історії УКЦеркви і українського поселення та інші матеріяли.

Ювілейна Книга ілюстрована фотознімками з життя парафії і українських поселенців в Балтіморе й околиці. Це ювілейне видання може стати причинником до написання більшої праці про українців в Мериленді й історії українського поселення в ЗСА. Книгу можна одержати пишучи на адресу: St. Michaels Ukrainian Catholic Shurch, 524 S. Wolfe Street, Baltimore, Md. 21231.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне 29-го грудня 1978 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1978 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у П'ЯТНИЦЮ, 29-го ГРУДНЯ 1978 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

Громада Пассейку...

(Закінчення зі стор. 1)

поезіях Ірини Сеник та Ірини Стасів-Калинець є скарга і туга й тривога та біль, траґізм і спогади — „синьою волошкою", як про це пише Ірина Сеник. Є й зчаста незвичайно гарні символічні описи природи і вислови почувань. У творах цих поетес, — підкреслив промовець, — поєднуються контрасти мужности і ніжности. Прелеґент також наголосив важливе значення вишивки у мордовському концтаборі, де перебувають жінки. На їхніх вишивках появляється, то мотив лицаря — св. Юрій, то голова лева, герби Львова, мотиви Різдва. Ці вишивки, — продовжував проф. Янів, — „є символом національної гідности ув'язненої людини, її нескореного духа". Навіть захалявні книжечки оздоблені вишивкою, як і в Біблії часто можна побачити вишивану закладку. Прелеґент сказав, що символи незламного Львова на вишивках „пригадують в'язням як бути незламними у цьому пеклі". На вишивках є також церкви, — продовжував промовець, — це тому, що їх совєтські власті винищують, а своїми вишивками із зображенням церков, жінки хочуть їх зберегти у пам'яті українського народу. Зокрема довше прелеґент зупинився на постаті Стефанії Шабатури — малярки і килимарки, з-під рук якої вийшло 200 екслібрісів, ґобеленів, живописних творів, поміж ними віща постать Касандри — героїні Лесі Українки. Якийсь час КҐБ дозволило їй у мордовському концтаборі свобідно творити, але це тільки з тією садистичною метою, щоб пізніше, якщо вона не захоче відректися своїх поглядів, заборонити їй творчо працювати. Стефанія Шабатура не відреклася від своїх поглядів, і тоді не тільки заборонили їй малювати, але знищили її мистецькі праці.

Ніна Строката-Караванська у своєму листі до еміґрації, — сказав проф. Янів, — написала, що „сподівається, що її заокеанські брати і посестри боронитимуть правди". І ми, — зазначив прелеґент, — повинні „виправдати боротьбу своєю динамічною працею". Твори цих жінок у мордовському концтаборі, — мовив проф. Янів, — „де зі слабости твориться справжня сила — як могутність, а не як наказ, не як мілітарна чи економічна сила, а сила правди і добра, яка йде до нас".

Після доповіді конферансьє вечора представив на залі кількох промінентних осіб: п-і Гандзю Дмитерко-Ратич, живого свідка Визвольних Змагань, п. Лотоцького, одного із основоположників Фундації УВУ в ЗСА і щедрого її жертводавця, та адвоката Константина Ваня — голову місцевого Відділу УККА.

У мистецькій частині програми Ювілейної Зустрічі виступила відома піяністка Дарія Гординська-Каранович, виконавши Людкевича — „Пісня до схід сонця" та композитора Грудина — „Етюд". Відтак виступила співачка Філядельфійської Опери Марія Ясінська-Мурована, виконавши Гнатишина — „Пісня", народну — „Діброво зелена", присвячуючи її Ювілятові, арію з опери „Мадам Баттерфляй" — Пуччіні та Мусорґського — „Гопак", зазначивши, що вибрала цю пісню, бо композитор був приятелем Т. Шевченка.

Після мистецької програми конферансьє вечора, піднісши тост запросив зібраних гостей до поновного многоліттєвія з цієї нагоди, що проф. В. Янів на Конкурсі Письменників в Торонто отримав першу нагороду за збірку поезій — „Життя".

Наступний доповідач проф. Василь Лев накреслив життьовий і творчий шлях Ювілята, переплітаючи свою доповідь цитатами із поезій проф. Янева. Він розповів про роки наукової кар'єри Ювілята і його організаційної праці, про його труд для УВУ, його особливі заслуги, як науковця, психолога та ректора, про його видання наукових збірників, організування різних конференцій і зустрічей, про його пост як голови Ради НТШ і дійсного члена наукової секції НТШ, а також про його членство у різних чужинецьких наукових установах. Свої праці, — сказав прелеґент, — проф. Янів присвятив літературі, психології, історії, соціології та етносоціології. Він автор чотирьох збірок поезій і в творах його пробивається видиме перо мислителя, а навіть деяка філософія Григорія Сковороди. Проф. Янів — активіст на науковому, політичному та громадському секторі. Окрема його ланка праці — це Пласт, де він належить до Куреня „Лісових Чортів".

Після доповіді п. І. Буртик, прочитавши листу основоположників Фундації УВУ, представив представників преси, між ними і від „Свободи", та окремих гостей на залі — директорку Школи Українознавства в Пассейку — п-і Стефанію Квасовську, д-р Лесю Ткач — учительку Школи Українознавства в Нюарку та голову Округи СУА п-і Лідію Гладку. Опісля відмітив, що про технічне переведення вечора і про перекуску постаралися членки 70-го Відділу СУА, головою якого є п-і Леся Порохнюк. Відтак він представив присутніх на залі представників різних установ та організацій. А вкінці перейшов до відчитання списка жертводавців, що своїм датком спричинилися до поменшення боргу на будинку УВУ, ствердивши, що сума зібраних грошей, включно зі вступами, виносить 3500 долярів.

Особисті привіти ще склали: пл. сен. Мочула від Куреня „Лісових Чортів", д-р Леся Ткач, яка апелювала до алюмнів УВУ, щоб свій однотижневий заробіток пожертвували на УВУ та п. Лотоцький, який також закликав присутніх, щоб складали пожертви на УВУ, бо — це „наша національна скарбниця".

Із заключним словом виступив проф. В. Янів, висловившись, що він зворушений сердечністю громади, заторкнув завдання і проблеми УВУ, про які він вже говорив на науковому панелі НТШ, що відбувся в рамках III Конґресу СКВУ, при цьому відмітивши що СКВУ своєю приязною поставою до УВУ — визнав місце цього університету, як центральної клітини в діяспорі. Згадуючи про свою довгорічну працю, проф. Янів заявив, що це ще Перший Листопад поставив його на пості цієї служби для української спільноти, на якому він працює посьогоднішній день. Своє слово Ювілят закінчив думкою, що „всіх українських науковців зобов'язує солідарність і дружба".

У міжчасі до проф. Янева підходили люди із останньою збіркою поезій „Життя" за автографами.

Молитвою, що її провів о. прот. Т. Форостій, закінчено цей багатий у враження вечір, на якому зібрана українська громада виказалася щедрою жертвенністю на цілі УВУ, зрозумівши важливість завдань цього університету.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ЛЕВЕНЕЦЬ, членка УНС Відд. 219, померла 13 листопада 1978 на 58 році життя. Нар. 1920 р. Бібрка, Україна; членкою УНС стала 1950 р. Залишила у смутку чоловіка Михайла, сина Антона і дві дочки — Павлину і Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Ґейт оф Ґевен в Іст Гановер, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Мері Т. Юров, секр.

ОМЕР Е. МАЄЛС (МАЛИЦЬКИЙ), член УНС Відд. 257 у Лос Анджелес, Каліф., помер 1 квітня 1978 на 78 році життя. Нар. 1899 р. у Західній Україні; членом УНС став 1932 р. Залишив у смутку дружину Катерину, 3 дочки: Джойсі Конні і Сандра і 5 внуків. Похорон відбувся 4 квітня 1978 на цвинтарі Форест Лови, Голлівуд Гілс в Лос Анджелес, Каліф.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Сильчак, секр.

СОФІЯ КУЗЬМІНСЬКА, членка УНС Відд. 37 в Елізабет, Н. Дж., померла 7 листопада 1978 на 80 році життя. Нар. 1898 р. в Ясенів, пов. Броди, Україна; членкою УНС стала 1928 р. Залишила у смутку 2 дочки: Ольгу і Мілдред, 2 сестри в Европі і 3 внуків. Похорон відбувся 11 листопада 1978 р. на цвинтарі Еверґрін в Гілсайд, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гнатюк, секр.

ВІЛЛІЯМ КОСТІВ, член УНС Відд. 69, помер 11 жовтня 1978 на 90 р. життя. Нар. 1888 в Лагодів, Україна. Залишив у смутку дружину Катерину, дві дочки: Марію і Анну та 4 внуків. Похорон відбувся 13 жовтня 1978 р. на цвинтарі Кальварія в Ню Йорку.

Вічна Йому Пам'ять!
Джон Різник, секр.

ЯКИМ ВЕНҐРИН, член УНС Відд. 481 в Карнеґі, помер 28 жовтня 1978 на 91 році життя. Нар. 1887 р. в Україні; членом УНС став 1929 р. Залишив у смутку дружину Петрину, дочки Анну і Марію та синів Майка і Джона. Похорон відбувся 1 листопада на українському цвинтарі Голі Трініти в Карнеґі, Па.

НИКОЛАЙ БУРИН, член УНС Відд. 156 у Честер, Па., помер 8 листопада 1978 на 73 році життя. Нар. 1905 р. в Настасові, Тернопіль; членом УНС став 1953 р. Залишив у смутку приятельку Анну. Похорон відбувся в Балтімор.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Новак, секр.

МИХАЙЛО ВИКРИКАЧ, член УНС Відд. 45 у Філядельфії, Па., помер 31 жовтня 1978 на 70 році життя. Нар. 1909 р. в Дрогобичі, Україна; членом УНС став 1954 р. Залишив у смутку дружину і дочку Анну. Похорон відбувся 3 листопада 1978 р. на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс., у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Пришляк, секр.

ДМИТРО СОРОКА, член УНС Відд. 156 в Честер, Па., помер 11 листопада 1978 на 78 році життя. Нар. 1900 р. в Україні; членом УНС став 1951 р. Залишив у смутку дружину Марію і три дочки: Еву, Ірену і Гелен. Похорон відбувся 18 листопада 1978 р. на цвинтарі Іммакулет Гарт в Аппер Чічестер, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Новак, секр.

СТЕЛЛА ҐІТ, членка УНС Відд. 112 в Парма, Огайо, померла 6 листопада 1978 на 82 році життя. Нар. 1896 р. в Україні; членкою УНС стала 1961 р. Залишила у смутку дочку Стефанію, і внука і 2 правнуків. Похорон відбувся 8 листопада 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Мері Капраль, секр.

ДЖІНЕТ БОНСЕЛА (ВЛІДИН), членка УНС Відд. 220 в Чікаґо, Ілл., померла 10 листопада 1978 на 51 році життя. Нар. 1927 р. в Чікаґо, Ілл.; членкою УНС стала 1945 р. Залишила у смутку чоловіка Ричарда, синів Кеннет і Роберта; дочки Нейсі, Сузан, Карен і Донна, 2 внуків, братів Едвіна і Богдана, сестри Стефанію і Зеновію. Похорон відбувся 13 листопада 1978 р. на цвинтарі св. Марії в Еверґрін Парк, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Едвін М. Влідий, секр.